

[Kai Moltke.]

Dernæst til det vanskelige problem om overgangsregeringen: jeg tror ikke, overgangsregeringen kan være hverken nogen general Ky, nogen general Khanh eller noget som helst andet styre. Jeg tror, der må ske en reel politisk proces om samling af kræfterne, som tager sit udgangspunkt med, at Vietcong, at den nationale befrielsesfront, legaliseres som en politisk faktor, og at bryde modstanden mod det er det vigtigste fænomen i den givne situation.

Så kun nogle få ord til den radikale ordfører, hr. A. C. Normann. Han spørger: hvorfor denne forespørgsel, hvorfor tilsluttede man sig ikke det radikale forslag, da det for halvanden måned siden var til debat i tinget her? Ja, det er lige på grænsen til, at udenrigsministeren kommer ind på samme teori. Fordi verden ikke har stået stille, siden vi sidst havde Vietnamdebat her i tinget. Der er nu beslutningerne om at genoptage bombardementerne i skærpet omfang og om at sende yderligere amerikanske tropper til Vietnam, og endvidere og ikke mindst — og det har givet debatten fornyet betydning — er der U Thants erklæring, fremsat i mellemtiden, hvor han prøver på, hvilken ufuldkommen generalnævner han i øjeblikket kan opstille for fremtidige bestræbelser for fred, hvis de ikke skal gå i vasken, som de jo gjorde tidligere. (A. C. Normann: Jeg sagde, jeg var tilfreds med forespørgslen!). Ja men altså det er forklaringen på, hvorfor vi ikke nøjedes med at deltage i debatten for halvanden måned siden. Vi ville altså gerne fremdrage de nye og betydningsfulde momenter, der var kommet ind i mellemtiden.

Dernæst et par ord til udenrigsministeren. Jeg må endnu en gang sige udenrigsministeren tak for, at han siger, at heller ikke i Sydvietnam kan frie valg og politisk normalisering finde sted under en fremmed besættelse, og i øvrigt for løftet om, at jeg skal blive mindet om, at det også gælder ved andre lejligheder. Jeg imødeser med glæde en sådan debat, selv om det ikke hører ind under emnet i dag.

Men i det store hele tror jeg altså at kunne fastslå, at udenrigsministeren og jeg er enige om, at demokratiet er mest fuldkomment og trives bedst, og normaliseringen i Vietnam vil gå bedst det øjeblik,

man ikke længere har fremmede tropper. Og jeg kender udenrigsministerens form for logik og drager konsekvenserne deraf, nemlig at man skal nærme sig en fredelig ordning, hvor forudsætningen bl. a. er, at der ikke fortsat pumpes nye tropper ind i Sydvietnam, hvad enten det er australiere, sydkoreanere, som er et særlig brændfarligt stof i Vietnam på grund af Kina, eller de egentlige amerikanske tropper. Jeg betragter altså dette som en stiltiende indrømmelse af fra udenrigsministerens side, at på et vist tidspunkt — jeg siger ikke, at det skal ske den dag i morgen — må amerikanske tropper trækkes tilbage, hvis man skal have en normalisering og en fredeliggørelse af Sydvietnam. Der må stilles et perspektiv op, der må stilles en eller anden ordning i udsigt om, at når sådanne og sådanne normaliserede forhold er opnået i Sydvietnam, har amerikanerne ikke noget at gøre dér, og først når de er væk, er det muligt at foretage den politiske normalisering.

For det amerikanske verdensbillede var jo hidtil, at man ville normalisere tilstandene o. s. v. under en general Ky, og det er dér, vi er nået videre til at kunne erklære, at en regering under Ky fører til krig og ikke til fred; derfor var det, jeg sidste gang rejste problemet, om det ikke var på tide, at vi afskaffede denne ensidige anerkendelse af general Ky, at vi genoptog den diplomatiske forbindelse med Hanoi, og at der i fremtidige instruktioner til De Forenede Nationer tages hensyn til det, så der ikke bliver nogen direktiver fra dansk side for at skaffe flere typer som Ky ind i De Forenede Nationers generalforsamling.

Se, det er alt sammen noget, som er praktisk, og som jeg i og for sig tror udenrigsministeren og jeg kan blive enige om ud fra udviklingens logik. Men i den situation, hvori vi befinder os i dag, må vi konstatere, at der er vanskelige situationer og farlige situationer. Der er den kinesiske trussel, som man siger fra venstres og konservativ side. Ja men det kedelige ved situationen i Sydvietnam i dag er jo, at der hverken dér eller i Nordvietnam findes bevåbnede kinesiske tropper, der har intervenseret. De har måske teknikere, de har måske instruktører, men der findes ingen massiv ophobning af kinesere noget sted